

Tätä lukiessa on hyvä etukäteen tietää, että kertoja on eri henkilö, kuin ensimmäisessä osassa. Toinen osa on aivan yhtä tapahtumarikas kuin ensimmäinenkin. Ensimmäisenä aamulla muistan, mitä tein eilen. Sain viimein kerrottua kaiken petoksesta veljilleni. Se ei ollut yhtään helpompaa, kuin olin kuvitellut, mutta toiset pojat olivat uskomattoman ymmärtäväisiä ja he kertoivat, että pitävät minua vieläkin Celenlona, jos vain haluan. Minä ihmettelen aina heidän mieletöntä ystävällisyyttään ja veljenrakkauttaan. Meidän lordimme ei saa tietää mitään uutta minusta, ennen kuin on vanhan lordin ikäinen, eikä enää pysty heittämään minua torninsa ikkunasta jokeen. Hänellä ei ole seuraajaa, joka pitäisi linnan miesvaltaisen puhtaana, joten ehkä puolensadan vuoden kuluttua voin asua omana itsenäni hänen hovissaan. Me Meliamin hovipojat emme nimittäin koskaan muuta pois kotoisasta, pienestä linnastamme, emme ihastu yhtäkkiä uusin seutuihin tai veljien tapauksessa kaupungin tyttöihin. Me emme ole kuin muut hovipojat, korkeiden herrojen palveluspojat, jotka ovat töissä linnoissa ja kartanoissa, vaan me olemme vapaita ja tietenkin myös palkattomia. Toki me kuitenkin joitain jopeja teemme, niinkuin kaupungin pojatkin kodeissaan, sillä tietyssä mielessä olemme lordin ottopoikia, joiden velvollisuus on auttaa "isää". Lordi Riccon lon Meliam on merkillinen henkilö. Hänellä on taatusti viljalti kultaa, mutta hän ei ole palkannut kokin lisäksi kuin hovimestarin ja elää varsin tavallista elämää olkoonkin, että hänen kotinsa on sadanvuodentakainen linna. Naiskokkimme Folia on orpo, eikä montaa vuotta Cistoria vanhempi. Hän on monin tavoin niin kuin me: melko kuriton ja oppimaton, mutta erinomainen ruuanlaittaja joka tapauksessa. Hovimestari Fellen, on etuoikeutettu työssään, koska on lordin vanha ystävä ja molemmat Meliamit ovat tunteneet hänet pienestä pitäen. Hän pääsee melko vähällä työssään, ja on jo rikas mies suuren palkan vuoksi. Me oletamme, että meidän lordilla on jonkinverran valtaa ja siihen liittyen tehtäviä kaupungissa, mutta hän vetää tarkan rajan rattoisan hovin ja velvollisuuksien välille. Hän ei koskaan pidä mitään kokouksia - tai mitä ikinä tekeekään - kotona. Toki lordilla on joskus ystäviään vieraana, mutta heillä ei ole mitään tekemistä lordiuden kanssa. Minä voin sanoa olevani onnellinen täällä. Voin väittää, että minulla on neljä veljeä, sisko, isä, setä ja isoisa, vaikkeivat he kaikki olekaan ehdottoman läheisiä minulle. Olchon suvussa minulla ei ole ollut mitään vastaavaa. Jos vain voin, pyyhin sukunimeni kokonaan pois, sen kylmyyden vuoksi. Minua on siellä aina vain pidetty omituisena, kun en ole ollut puoleksikaan tarpeeksi tyttömainen lapsi. Minun on pakko sanoa, että halveksin tyttöyttä aivan yhtä paljon kuin konsanaan minun veljeni, joista Emmen vain on jokseenkin eri mieltä, koska hän on Pohjoislainen ja muistaa kylänsä onnelliset ja huolettomat tytöt. Jos meidän lordimme joskus saa tietää minun salaisuuteni ja karkottaa minut hovistaan, aion viipymättä matkata Pohjoisen maahan.